

mindelighed. Da imidlertid Affattelsen af denne Paragraf netop er saaledes, at Understøttelsen kun kan gives under anbefalende Omstændigheder, har man ikke kunnet dele Udvalgets Betænkelse, men har derimod anset det rettest at have en udtryffeligt Udtalelse om, at de deri omhandlede Understøttelser kunne gives for en vis kortere Tid, forsaavidt der ikke findes Grund til at give dem som vedvarende. Det skal tilføies, at ogsaa den nu gjældende Lov er bleven anvendt paa denne Maade.

Lil § 6.

Lil Lovforslagets § 6 Nr. 5 havde det i 1869—70 nebsatte Udvalg stillet et Undringsforslag, hvorefter den tilstaaede Pension eller Understøttelse skulde ophøre, naar Vedkommende ved Dom var funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling; en heril svarende Tilføielse er foretaget i nærværende Forslag.

2det Kapitel.

Invalidforsørgelse.

Som et klart og bestemt fastholdt Princip, der allerede er antydet i den legale Benævnelse, har Loven paalagt Staten en Forsørg for Invaliderne (saa vel som ogsaa for deres og de Faldnes Efterladte), grundet paa, at den ved Krigs-tjeneste paadragne Legemsbefadigelse eller anden Svagthed har tilintetgjort eller væsentlig forringet den Vedkommendes Evne til tilstrækkeligt at sørge for sig selv og sin Familie, men tillige betinget af, at hans økonomiske Stilling ikke gjør en saadan Forsørg overflødig. Det saaledes i Lovens fastslaaede Princip er yderligere udviklet i den Bestemmelse, at den ene og de allerfleste Tilfælde aldeles overveiende Del af Invalidforsørgelsen (Lovens § 12 b) uden noget Hensyn til den Paagjældendes Tjenestetid og Tjenestegrad fastsættes i Forhold til den Betydning, hans Legemsbefadigelse eller Svagthed har som Afbræk i hans Evne til at sørge for sig selv og sin Familie. At Loven herved først og fremmest tager Hensyn til selve Legemsbefadigelsens eller Svagthedens Væsenlighed i og for sig, hvilket har faaet sit Udtryk i den i Lovens § 12 paa dette Grundlag fastsatte Tredeling af Invaliderne, er en Selvsølge; men Forsørgelsens Princip vilde være brudt, hvis Loven ikke samtidigt havde fastsat et Spillerum for Balget af de paagjældende Forsørgelsesbeløb i hver Invaliditetsafdeling og bestemt (§ 14), at dette Balg indenfor de givne Grændser skal bero ikke blot paa den Forfælgelighed, som indenfor den samme Invaliditetsafdeling kan findes med Hensyn til Befadigelsens Indflydelse paa Arbejdsdygtighed og Erhvervsøve, men ogsaa paa Vedkommendes Nidkærhed og Duellighed i Tjenesten,

hans Familieforhold og mer eller mindre trængende Stilling, samt derhos bestemt, at selv den som vedvarende tilstaaede Forsørgelse for den heromhandlede Dels Vedkommende under forandrede Omstændigheder enten kan forhøies eller forringes eller ganske inddrages; thi først ved disse Bestemmelser bliver Statens Understøttelse af Invaliderne i Virkeligheden en Forsørg for dem.

Her er imidlertid et Punkt, hvori Loven ikke synes at være ganske heldig i Balget af Midlerne til Gjennemførelsen af dens Princip, idet det Spillerum, den giver for Balget af Forsørgelsesbeløbet i den vedkommende Invaliditetsafdeling er saa snevert, at det i Pragis maa lægge næsten uovervindelige Hindringer veien for i tilstrækkeligt Omfang at gennemføre de nysberørte Hensyn, som ikke blot udtryffeligt ere paabudne i Loven, men hvis fulde Virksomhed er den nødvendige Betingelse for, at Lovens Princip for Invalidforsørgelsen overhovedet kan blive levende i dens Anvendelse.

Lil nærmere Oplysning om denne formentlige Mangel ved Loven, som ogsaa i ikke ringe Grad har været følt under dens Anvendelse, skal anføres, at Forsørgelsesbeløbene efter Loven af af 9de April 1851, § 12 b, med den ved Lov af 24de Februar 1858, § 1, bevilgede Forhøielse udgjøre for

1ste Afdeling.....	fra 216 til 260 Rbd.
2den —	— 120 — 150 —
3die —	indtil 105 —

I 2den Afdeling er der saaledes kun indrømmet et Spillerum af 30 Rbd., og det behøver neppe i det Enkelte at begrundes, hvorfor dette Spillerum er haade relativt og absolut altfor snevert til at give Plads for de forskjellige Hensyn, som efter Lovens egne Bestemmelser skulle have Indflydelse paa Forsørgelsens Størrelse. Selv om man (uaagtet denne Afdeling har et langt større Omfang) alene tænker paa de Amputerede, er det klart, at selve Legemsbefadigelsen i og for sig kan være af meget forskjellig Betydning, ikke blot efter som det er høire eller venstre Arm, Laaret eller Benet, der er amputeret, men ogsaa efter som Amputationen er foretaget med mere eller mindre helbige Følger og har havt større eller ringere Indvirkning paa Helbredstilstanden i det Hele; men selv imellem Invalider, der i de nævnte Henseender ere ganske ens stillede, skal der efter Loven endnu gjøres Forskjel, forsaavidt den Befadigelsen paa Grund af deres forskjellige Erhvervsstilling har forskjellig Betydning for dem, eller deres Familieforhold og deraf følgende Krang til Understøttelse ere forskjellige, foruden at i alt Fald en særlig udmærket Nidkærhed og Duellighed i Tjenesten efter Loven har Krav paa at komme i Betragtning. Disse særdeles væsentlige Bestemmelser i Loven maa nødvendigvis tabe Størstedelen af deres Betydning, naar der ikke ved Fastsættelsen af Forsørgelsens Maximum og Minimum